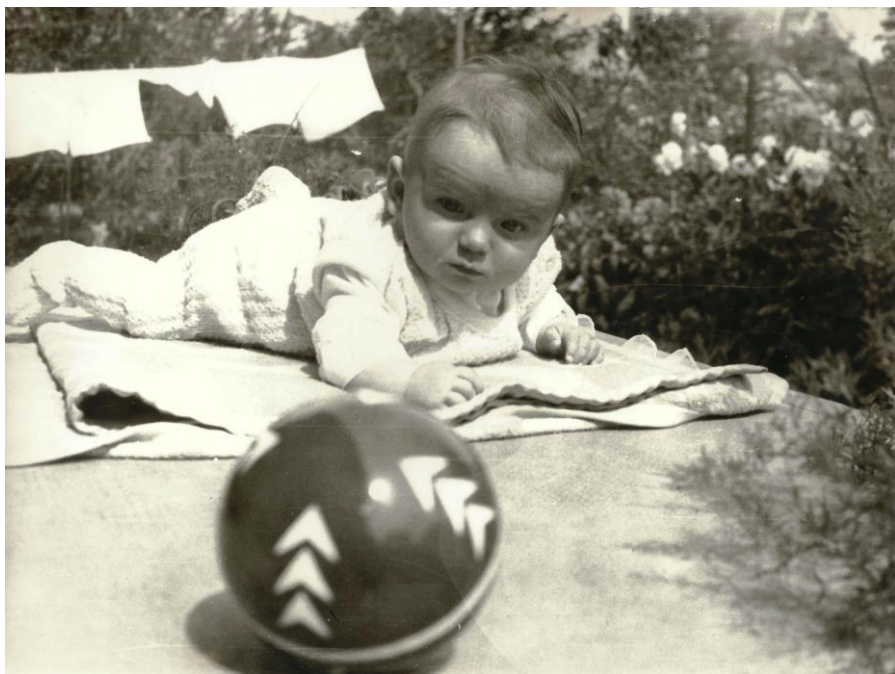

Mikor gyerekek voltam... 2.

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2019

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 41 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Kürtösi Gizella: Penészvirág

II. helyezett lett:

Klotz Mária: keretes burok

III. helyezett lett:

**Kutasi Horváth Katalin: Szárnyakat igéztem
és Bojár Cassino: Mikor gyerek voltam (Alex története)**

című írása.

Gratulálunk!

Győri Nagy Attila: Gyerekkoromban

A gyerekkor kihat egész életünkre, emlékeit halálunkig őrizzük. Szerencsés vagyok, mert életem e korszaka nemcsak gondtalan, de boldog is volt. Bár sok minden a feledés homályába veszik, vannak apró történetek, melyeken nem fog az idő vasfoga. Sőt, ahogy telnek az évek, talán még színesednek is kicsit. Néha jó nosztalgiazni, jöjjön hát néhány az én emlékeim közül!

Csak egy kicsit

Eljött a húsvéthétfő napja. Ez a falunkban a locsolkodásról szól. Szerintem mindenki szerette ezt a népszokást, fiúk-lányok egyaránt. Bár a falunk nem volt túl nagy, este már nem illett becsengetni senkihez, így kissé korlátozott volt a locsolandók száma. A fiúk leginkább osztálytársnőiket, tanáraikat, rokonaikat látogatták meg. Na és persze a „jól fizetőket”. Mert volt, ahol festett tojást, süteményt kaptunk, sok helyen mellé aprópénzt is. Amiből nap végére szép kis összeg kerekedett ki. Ha valahol nagyobb összegre volt remény - ilyen volt például a faluorvos -, annak híre szájról-szájra járt közöttünk, így náluk volt a legnagyobb forgalom. Szinte senkit se zavart, hogy tíz-tizenkét évesek voltunk, a legtöbb háznál megkínáltak minket egy kis alkohollal is. „Az a kicsi nem fog megártani!”, „Ennyi még egészséges is”, „Húzzátok le, fiúk, ettől nem lesz semmi bajotok...” Nem is volt semmi bajom tőle, legalábbis ami az első pár kínálgatást illeti. De aztán a sokadik háznál már nagyon keveredett, és mivel én akkor még természetesen egyáltalán nem ittam, meg is ártott. Elkezdtem szédülni, folyton hányingerem volt, már nem álltam messze tőle, hogy berúgjak. Az egyik tanárnőnk a szomszéd faluban lakott, így őt hagytuk utoljára. Meglocsoltuk illedelmesen, majd megkérdezte, mivel kínálhat meg minket. Még nem is válaszoltunk, mikor már töltötte a vörösbort a poharakba.

- Ez a kicsi nem fog megártani - mosolygott hozzá.
- Tanárnő! Lenne egy kérdésem. Hány kicsi számít nagynak?
- Ezt hogy érted? - nézett rám kíváncsian.

MIKOR GYEREK VOLTAM... 2.

- Például ötven kicsi az már nagy? Mert ha igen, akkor mi már ma nagy mennyiségű alkoholt fogyasztottunk, és nekem hányingerem van.

Hirtelen megváltozott az arckifejezése.

- Ó, de ostoba vagyok! Hát persze! Mit szeretnél?

- Egy szelet kenyeret kérnék, ha nem probléma - válaszoltam.

Így pár perc múlva ott lett előttünk az asztalon a késő délutáni ebédünk: rántott csirkecomb, párolt rizs, savanyúság.

De szép kislány!

Négy-öt éves lehettem talán, amikor édesanyámmal buszra szálltunk. Nekem akkor göndör, szőke hajam volt, nagyjából a vállamig ért. Már nem tudom, hova utaztunk, de amint elindult a busz, egy idősebb hölgy lépett mellénk. Valahonnan ismerhette anyámat, mert puszit váltottak, és aztán rögtön rám is nézett. Mosolygott felém, majd hangosan megjegyezte:

- De szép kislányod van!

Anyámnak még ideje se maradt reagálni, mert én szinte ugyanabban a pillanatban szintén jó hangosan közöltem a hölgygel:

- Kislány az anyád p....!

Fogalmam sincs, honnan jött ez a káromkodás, gondolom, az óvoda sok mindenre megtanítja a gyerekeket. Én nem szoktam csúnyán beszélni, de akkor ez reflexből jött. Anyám utólag azt mondta, hogy abban a pillanatban megnyílt alatta a föld, és szeretett volna elsüllyedni. El ugyan nem süllyedtünk, de hamarabb szálltunk le a buszról, mint tervezte, mert én azonnal fodrászhoz akartam menni.

Túrós csusza

Valamiért sosem szerettem a tejet. Se a tejfölt, se a túrót, kefir, joghurtot... Igazából az összes tejtermék közül csak a sajtot és a vajat eszem meg a mai napig. Nem tudom ennek az okát, nem vagyok allergiás a tejcukorra, csak undorodom tőlük. Nincsen ezzel gond, egyszerűen nem eszem belőlük. De ez nem mindenkinek ennyire egyértelmű. Annak

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

az óvó néninek se volt az, akire az ebédeltetés volt bízva anno nagycsoportos koromban. Túrós csusza volt az aznapi menü valamilyen levessel. A leves elfogyasztása után illedelmesen visszautasítottam a csusztát, mondván, hogy nem szeretem a túrót. Valami oknál fogva azonban az óvónő megmakacsolta magát, és ragaszkodott hozzá, hogy egyek belőle pár kanállal. Szó szót követett, aminek az lett a vége, hogy én kiszaladtam az udvarra és elbújtam egy bokor tövében. Ott is maradtam egy jó ideig, míg meg nem érkezett értem édesanyám. Neki elpanaszoltam bánatom, és meglepetésemre nem kezdett el vigasztalni, hanem egyenesen az óvónőhöz szaladt. Annyira leteremtette szegényt, hogy még meg is sajnáltam. Csak viccelek, megérdemelte az összes szidást!

Szeptemberi hóesés

A középiskolámat Sopronban kezdtem, de mivel a város messze volt tőlünk, így kollégista lettem. Nem bántam, szerettem közösségben lenni. Sokat hülyéskedtünk a fiúkkal, bár az elején sajnos inkább velünk, gólyákkal szórakoztak a felsőbb tagozatosok. Az egyik nap kitaláltuk, hogy párnacsatázni fogunk. Jó idő volt, így az ablakok nyitva voltak a második emeleti szobánkban, ahol négy emeletes ágyon nyolcan aludtunk. A csata elkezdődött, és mi nagyon élveztük egymás ütögetését, dobálását. Az egyik ilyen heves pillanatban az egyik kiszakadt nagypárna a középső ablak felé vette az irányt, és bizony ellenállás nélkül kirepült egyenesen a Várkerület közepére. Ez egy hosszú, széles út Sopron központjában, mi az ablakból elláttunk rajta egészen a vasútállomásig. Pár perc sem telt bele, és a párnából a tollak önálló életet élve szállni kezdtek, amerre a szem ellátott. Gyönyörű látvány volt, de valószínűleg csak nekünk, a takarítók kevésbé örülhettek neki.

Nehéz gesztenye

Soproni középiskolai tanulmányaim első évében, még szeptemberben történt az alábbi számomra emlékezetes eset is: Minden évben elvittek minket pár nap diákmunkára. Volt, hogy szólót mentünk szüretelni, de

először szelídgesztenyét szedtünk. Buszokkal kimentünk egy közeli erdőbe, mindenki kapott egy üres zsákot, és indulhatott a munka. Voltak páran, akik becsülettel neki is fogtak, de a többség inkább a szórakozási lehetőségeket kereste. A tanároknál volt egy nagy mérleg, ők írták fel a mennyiségeket név szerint, mert utólag némi kis pénz is járt érte. Mi néhányan már nem láttuk a felnőtteket, messze sétáltunk tőlük. Fára másztunk, kergetőztünk és rágyújtottunk, mert az menő volt. Nap végén aztán le kellett volna adni munkánk gyümölcsét, de az én zsákomban is alig volt valami az alján. Ezzel nem szégyenkezhetek, gondoltam, majd a zsák alját teleraktam nagyobb kövekkel, faágakkal, levelekkel, amit találtam. A tetején szépen elrendeztem a gesztenyéket. Boldogan vittem leméretni, de a boldogságom hamar szégyenkezésbe váltott, mert az egyik tanár nagyon nehéznek találta és alaposabban megnézte. Lebuktam.

A kedvenc fánk

Az utcánknak a faluban csak az egyik fele volt beépítve, a falu szélén laktunk. A másik felét a természet uralta. Hatalmas rét, ahol foci pályát alakítottunk ki, kis kanális, apróbb dombok, kis tó, vagy inkább nagyobb pocsolya tele békával... Egy füves, kies részen állt egy hatalmas fa. Ez volt a kedvenc fánk, mert valamiért a közepén ketté volt hasadva - talán egy villám csaphatott bele -, így könnyedén felmásztunk rá. Fent a tetején, még az ágai alatt, a kettéhasadástól egy olyan rész keletkezett, ahol négyen is kényelmesen elfértünk. Ide jártunk fel beszélgetni, majd később titokban cigizgetni. Nem volt ez rendes dohányzás, le se tüdőztük a felnőttektől lopott szálakat, de lelkesen csináltuk, mert tiltott volt, és izgalmasnak találtuk. Egy reggel hangos szirénázásra lettem figyelmes, egy tűzoltóautó fordult be az utcánkba, és szomorúan vettem tudomásul, hogy a kedvenc fánk lángokban áll. Még utoljára megcsodáltam és elbúcsúztam tőle. Biztos voltam benne, hogy egy rendesen el nem nyomott csikk okozta vesztét, de ez sose derült ki.

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
http://poeta.hu/ingyen_oldal**

Kozári Piroska: A „macska farka” védelme

A kisgyermek viselkedései már korán jelzik egyéniségüket. Egyik félénk, gyámoltalan, a másik meg határozott, akarnok és a többiek az előbbieksokszínű variációi.

A felnőttek az első kettőt az élhetetlenek közé sorolják, mert ugyebár a gyámoltalannal azt tesz a környezete, amit akar. Kifigurázza, kihasználja, félrelöki, nagyot üt rajta, mert úgyis tudja, nem üt vissza. A felnőttek világában meg kiosztódik rá a dolgok legnehezebbje.

Az akarnok teher a környezetére zabolázatlan volta miatt. Gyermekként még alig ért meg valamit a világból, már kiköveteli magának az igazát. Célja érdekében, ha kell, visít, földhöz csapja magát, mert annak kell történnie, amit ő kigondolt. Felnőtt korban az ilyen egyén félrelök mindenkit, csak az önös érdek vezet, ha kell, hízeleg, vagy alakoskodik, sőt hazudik.

Ha... itt következik a legfontosabb: a szülői ház - és később meg a környezet nevelése -, mert ő bizony igen jól ki tudja kormányozni a kétirányú szélsőségekből szeretetével, szigorával, ötleteivel és simogatásával az apró emberpalántát ösztöneinek tévútjaiból.

Engemet is nagyon ügyesen kormányozott édesanyám nevelése.

Én mint apró leányka, nagyon is az akarnok, erős természetűek közé számítottam.

Felrémlik emlékeimből, amint szófogadás helyett levettem magam a cementlapos konyhakövezetre, ordítok, belevörösödve visítok, verem a padlót az igazamért. Anyám kérése kevés. Követelésére kemény dacosság a válasz. Aztán felkap, elnadrákol, de én cirkuszozom tovább.

Többször visszacseng anyám kétségbeesett kiszólása: „Nem tudom, mi lesz ebből a kibírhatatlan, rettenetesen szófogadatlan gyerekből!”

Persze nekem se volt jó ez a hisztéria, mert belezsibbadt a fejem és elakadt a hangom, a kövezet hideg volt, de mégis tettem makacsul, értelmetlenül.

Volt nekünk egy Mirci nevű egyszerű, szürke csíkos házi cicánk. Nagyon szerettem. Különösen, amikor odajött hozzám, és a lábamhoz dörgölözve elkezdett dorombolni. Ölembe vehettem, hagyta magát két lábon sé-

MIKOR GYEREK VOLTAM... 2.

tálatni, fejét vakargatni, fülét, hátát simogatni, sőt még a bajuszának szálait is finoman hajtogatni.

Egy hisztis délelőtt, amikor ugyancsak odavertem magamat a földhöz, és torkom szakadtából bömböltem és kiabáltam a „nem”-et, és anyám kipróbált már rajtam majd minden fegyelmezőeszközt, angyali ötlete támadt:

- Ha abba nem hagyod a hisztériádat, és nem fogadsz szót - kiáltotta -, levágom a macskád farkát!

Annyira új és megdöbbentő volt ez az ígéret, hogy hirtelen elhallgattam. Aztán úgy tűnt, hogy e szólása csak tréfa, és újból rázendítettem. Ekkor azonban már ment is az asztalfiókhoz, ahol a kenyérvágókést tartotta a család.

No, én úgy talpra ugrottam, és úgy elhallgattam, hogy még a kályhában égő tűz halk lobogását is hallani lehetett.

- Azért megmondom neked... - emelte fel mutatóujját figyelmeztetőn - Még egyszer meg ne merd csinálni ezt a cirkuszt, mert beváltom az ígéretemet! Farkatlan macskád lesz.

Egyszeriben mintha egy varázsütés ért volna. Én jó kislány lettem. Bűnbánón lekuporodtam a kis sámlira, és bánatosan sóhajtoztam. Csendben dörgöltem a szememet, és búsongva szétmázoltam arcomon a könnyeimet. Képzetelemben szeretett cicám bánatosan, farkatlanul nézett rám.

Ezután, ha újból megérintett a makacsságom keltette dühöm kiadásának ingere, csak annyit kellett édesanyámnak mondani, hogy: „Levágom a macskád farkát!” - és én azon nyomban a világ legjobb gyermekévé váltam.

Amit a kérés, intés, szigor és fenekelés el nem ért nálam, azt elérte csak egy mondat, amit szeretett cicám védelmében megtettem.

Talán azóta vonzódom még jobban az állatokhoz. Mintha megérteném minden moccanásuk szándékát, értelmét. Azt hiszem, ez a legmélyebb szeretet jele.

Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:

<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

Juhászné Bérces Anikó: Az én fenyőm

Szép Zalának sok erdeje,
kristálytishta lehelete
üdítette e vidéket,
melyről nektek most mesélek.

Valamikor réges-régen,
lombos erdő rejtekében,
téli nyüzsgő élet zajlott,
erről nem mindenki hallott.

Szüleivel egyik évben
kicsi lány élt ott szerényen.
Bronzos copfja, mint a selyem,
vállán táncolt elevenen.

Négy hónapig tartó csoda,
gyermekkor aranykora.
Járt osztatlan iskolába,
rögtön lett néhány barátja.

Betűvetést itt tanulta,
s miután a leckét tudta,
drága szüleinek hála,
nagy volt az ő szabadsága.

Várta könyvtár, kirándulás,
meg színjátzó-előadás,
de szívét az erdő húzta,
indult felfedezőútra.

Lelke madarakkal szárnyalt,
s csalt ajkára pár vidám dalt.
Akármerre nézett, lépett,
átölelte a természet.

MIKOR GYEREK VOLTAM... 2.

Mélyen aludt már az erdő,
havat szitált rá a felhő.
Zúzmarás ág földig hajolt,
Itt-ott harkály kopogtatott.

Patak vize nem csordogált,
fagy varázsolt rá jégcsodát.
Ezüstfényű csillogása
csalogatott csúszkálásra.

Kis fenyőfa nagy ház mellett
ácsorgott és úgy didergett,
magját a szél terelgette,
fenyőerdőből elcsente.

Magányos volt és oly árva,
sehol egyetlenegy társa.
A kicsi lány megsajnálta,
szalmát hozott minden ágra.

Betakarta, becézgette,
lyukas lavórral lefedte.
Naponta meglátogatta,
az ágait cirógatta.

Tél elillant, jött a tavasz,
a kis fenyő maga maradt.
Sok nyár és tél telt azóta,
s nem szól már katonanóta.

December van, jeges szél fúj,
Szívemből feltör a régmúlt,
és szemeim ködfátylán át
látom fenyőm, mint rég - árván.

Buday Anikó: Mielőtt felnőtt lettem

Csodálatos volt a világ. Igazi gyermekparadicsom volt a falu, ahol felnőttem. Nem jutottunk el a falun kívül máshová, de ez nekünk, gyerekeknek nem is volt fontos, hisz abban az időben nem volt divat a nyaralás. A családoknak se pénzük, se idejük nem volt rá. Ameddig visszaemlékszem, az az ötvenes évek vége, hetvenes évek eleje. A hetvenes évek közepe már a fiatal felnőttkorom világa volt. Rengeteg tennivalónk volt a nyári szünetben. Összeverődve kis csapatokban jártuk a falut, a hegyet, a vízimalom, Romtemplom környékét. Ha megéheztünk, a hegyoldal szőlőskertjeit dézsmáltuk, a Péntek néni sóskaültetvényét ritkítottuk, a Csillagerdő elhagyott fáiról gyümölcsöt szedtünk, vagy annak a gyerekeknek a családjánál ettünk, aki akkor éppen a legközelebb lakott csatangolásunk helyszínéhez. Persze nem kell valami kétfogásos ebédre gondolni. Egy karéj zsíros vagy lekváros kenyér, egy pohár házi tej, gyümölcs, palacsinta, egy tányér leves mindig akadt, amit kaphattunk, és már futottunk is tovább. Szüleink a Gombgyárban /Később PEMÜ/, a TSZ-ben, vagy a szőlőkben, földeken dolgoztak, nemigen volt idejük velünk foglalkozni. Vasárnap reggel felvettük a „vasárnapi ünneplőruhánkat”, elmentünk a templomba a vasárnapi szentmisére, hazaérve levettük a szép ruhánkat, és anyukánk elrakta a következő vasárnapig. Délután a „Szív küldi szívnek szívesen” című műsort hallgattuk a világfogó rádióban, majd kaptam 2 Ft-ot, amivel elmehettem fagyizni és moziba, bizony mozi is volt a falunkban. Egy gombóc fagyi 50 fillér volt, két gombócot vettem, és egy forint volt a belépő a matinéra a moziban. Úgy éreztem, a világ tökéletes, és ez örökké így marad, hisz hogy is lehetne másképp? Egyik alkalommal hunyót játszottunk, majd, mivel már kezdett szürkülöni, szorosán egymás mellé ülve mindenfélről beszélgettünk, aminek aztán az lett a vége, hogy a nagyobb fiúk rémtörténetekkel ijesztgettek minket. Nagyon féltünk, de a kíváncsiság felülkerekedett a félelmeinken, és remegve, de tátott szájjal hallgattuk a különböző rémmeséket. Az egyik történet arról szólt, hogy a hegy tetején teliholdkor a fenyves előtti tisztáson lidércek táncát lehet látni, de akit észrevesznek, az örökre közéjük tartozik, lidérccé válik.

Úgy féltünk a végén, hogy egymást kísértük haza, egyedül senki se mert hazamenni. Éjjel rémálom volt, izzadtan ébredtem, és remegve bújtam anyukám mellé az ágyba. Másnap, mikor ragyogóan sütött a nap, már el is felejtettem az este történeteket.

Így teltek a hosszú nyári napok, azonban a mese a lidércekről többünket nem hagyott nyugodni. El is határoztuk magunkat, hogy ennek utánajárunk. Megbeszéltük, hogy teliholdkor felmegyünk a hegyre, és kilessük a lidércek táncát. Mikor eljött az idő, összecsomagoltunk egy kis túlélőcsomagot, ami állt egy csomag gyufából, két kocsisgyertyából, egy elemlámpából, amit a Szigeti-fiúk vettek magukhoz édesapjuk táskájából, aki éjjeliőr volt, de aznap szabadnapját töltötte, így nem tűnt föl neki, mert ilyen fontos dolog nem akadt minden háznál. Ezen kívül csörgőóra (az a kerek, nagy, fémből készült szovjet gyártmány, minden háznál olyan volt), zsineg, úttörő bicska, zsíros kenyér, kolbász, szalonna alkotta a túlélőcsomag tartalmát. Hatan voltunk, akik erre a nagy kalandra vállalkoztunk. A két Szigeti-fiú, azok húga, Margitka, Márta barátnőm, Lajos, a fő hangadó és én. Alig vártam, hogy a szüleim elaludjanak, és ki tudjak szökni a házból. A kulcs nem volt probléma, abban az időben senki nem zárta az ajtókat, kapukat. Tizenegy körül sikerült kiisonnom, és futás a Törökkúthoz, ott volt a gyülekező. Izgatottak voltunk, féltünk is, de ezt senki be nem vallotta volna, főleg a fiúk nem. Elindultunk a hegyre, a fenyves felé. Útközben mindenki bizonygatta, hogy ő ugyan nem fél, de ahogy közeledtünk a hegy tetejére, már egyre csendesebbek lettünk. A Nagyhajó nevű agyagos, hajószerű dombnál már csak suttogni mertünk. Végre elértük a fenyvest, ahol egy bokor takarásában lekuporodtunk, és remegő térdekkel, egymáshoz szorosan hozzásimulva, hangtalanul vártuk az éjfélt. Szigeti Miki volt az órafelelős, percenként nézte az órát izgalomában, mi is gyakran néztünk rá kérdően, megszólalni nem mertünk. Nagyon lassan telt az idő, a hold gyönyörűen ragyogott felettünk, a kabócák őrült hangzavarral ciripeltek, de más nem történt. Egyszer aztán, mikor az idegeink és a félelmünk a tetőfokára hágott, zajt hallottunk a fenyves felől. Jönnek, nyögte ki Márta, és úgy szorította a kezemet, hogy majdnem felordítottam. Valóban a fenyves felől egyre furcsább hangok jöttek felénk, de még nem volt éj-

fél, így még izgatottabbak lettünk, hogy mi, vagy ki lehet a zaj okozója. Hamarosan megláttuk, két világító szem bukkant elő a fák alól, körbenézett, majd eltűnt egy bokor mögött. „Csak egy róka volt” - mondta Lajos, a fő bátor, remegő hangon. „Menjünk haza!” - nyafogott Margit, amit már én sem bántam volna, mert azon kívül, hogy nagyon féltem, már bántam az egész vállalkozást. Megettük az elemózsiánkat, megittuk az össze innivalónkat, mire végre éjfél ütött a falu harangja. Most lett csak igazán feszült a helyzet. Úgy figyeltük a tisztást, hogy majd kiguvadt a szemünk, de sehol semmi. Egyszer aztán nagy prüszkölés, lábdobogás, csattogás hallatszott, amitől megfagyott bennünk a vér, nyikkanni sem mertünk, csak meredtünk a zaj irányába, ahol egy hatalmas valami jött ki az erdőből a tisztás felé. Az első, aki futásnak eredt, a hős Lajoska volt, aztán Margit, aki akkorra már majdnem elájult, majd mi következünk Mártival, aki azóta sem engedte el a kezemet, így ha akartam, ha nem, futnom kellett vele, majd a két Szigeti-fiú loholt zihálva utánunk. A baj az volt, hogy az a nagy valami a helyett, hogy a tisztáson maradt volna, hogy bevárja a többi lidércet, szintén utánunk eredt a zajt és a Lajoska vinnyogását meghallva. Volt cirkusz, mi, lányok is sírásba kezdtünk anyukánk után siránkozva, a Szigeti-fiúk sem vetették meg a jajgatást, így rohantunk árkonbokron keresztül a falu felé. A Valami sem volt rest utánunk futni. Egy idő után utolért minket, és elénk ugratott. „Hát ti meg miben sántikáltok itt éjnek idején? A szüleitek tudják, hogy itt kóricáltok, mikor ágyban lenne a helyetek?” Persze, hogy nem, válaszolt a saját kérdésére Géza bácsi, az erdőkerülő és vadőr egyben. Leugrott a lováról, hogy jól szemügyre vegyen mindegyikünket, és sorra kérdezte a nevünket, bár tudta nagyon jól, hogy ki kinek a gyereke. Mi halkan, de igen megkönnyebbülve suttoztuk el a nevünket, és már az sem érdekelt, ha jól elvernek minket, csak legyünk már otthon biztonságban, az ágyunkban. Géza bácsi igen kimérten, komor tekintettel, ráérősen kérdezgetett, mit kerestünk a hegyen éjnek idején. Mikor elmeséltük neki, miért vállaltuk ezt a veszélyes kalandot, olyan hangosan nevetett, majd jóízűen elkáromkodta magát, és kérdezte, honnan vesszük ezt a mesét, hát elment az eszünk?

„Most szépen hazamentek, és holnap a Zárdakertben, a nagy fa alatt, értekezést tartunk erről a kalandról. Mindenkit várok, három órakor ott legyetek, mind, most pedig irány haza!” Örültünk, hogy mehettünk, csak az a szó nem hagyott minket nyugodni, hogy értekezünk, vajon mi a csudát jelenthet, találgattuk. Minél közelebb értem a házunkhoz, annál jobban izzadtam a félelemtől, hogy lebuktam, és a szüleim már össze-vissza keresnek, de szerencsémre senki nem vette észre a szökésemet, baj nélkül kerültem ágyba, egyelőre. Persze másnap, mikor minden kiderült, volt nemulass. Egy rakás házimunka szakadt a nyakamba büntetésül, és hétvégén nekem kellett az összes csirke-, kacsá-, libaólat, valamint a baromfiudvart kitakarítani. Ha jól hallottam, a Szigeti-fiókat jól helybenhagyta az apukájuk, Lajoska nem kapott semmi büntetést, a lányok pár napig nem mehettek ki a házból. Hát így telt a nyár, de a tél is nagyon mozgalmas volt gyerekkoromban. A falu végén volt két nagy kacsáúsztató, ami télen befagyott, oda jártunk korcsolyázni, csúszkálni, a nagyobb fiúk hokimeccset játszottak rajta. Mivel televízió csak kevés házban volt, így mi a szabadban töltöttük a legtöbb időt, még télen is. Két hatalmas szánkópályánk volt, és legalább három kisebb. Autók nemigen jártak az úton, a faluban csak a TSZ-elnöknek volt kocsija, de Ő is inkább hintón járt, télen meg talpat szereltek a hintóra, és szánkó lett belőle. Tehát a forgalomtól nem kellett félni. Ha meg szekér jött az úton, utána kötöttük a szánkót, és úgy húztuk magunkat végig a falun. Boldogok, szabadok, egészségesek voltunk, együtt játszottunk mi, gyerekek, mindenkit ismertünk, és mindenki ismert minket. Boldog gyermekkorom volt, amit ma az unokáim már nem ismernek, nem ismerhetnek meg.

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

Kühne Katalin: Simi koraszülött volt

Antival hamar megszerettük egymást, félszavakból is értettük a másik gondolatait. Sokat beszélgettünk addigi életünkről, terveinkről. Három hónapos házások voltunk, amikor Laoszba küldték erdőfeltárára. Nagyon aggódtunk érte, és amikor hazatért, gyermeket szerettünk volna. Áldott állapotba kerültem, nagyon boldogan vártuk Zsósit - nem tudtuk még, fiú lesz-e vagy lány, ezért Simont (meghallgattatottat jelent) és Zsófiát (bölc) - párosítottuk, magunkban még így hívtuk. Anti éppen Sopronba járt szakmérnöki karra. Édesanyáméknál laktunk, de beadtuk lakáskérelmünket. Antit a kórházban értesítették, hogy kaptunk egy öröklakást Diósgyőrben. A régi lakást felújítottuk, sokat hajoltam, cipelkedtem, összepakoltam, mindent dobozokba raktam. Telefonáltak, hogy Anti vakbelét kivették, mehetek érte. Én 7 hónapos terhesen érte mentem Sopronba, cipeltem a könyvekkel teli csomagját. Nagyon örültünk a saját kis lakásunknak. Elköltöztünk, Anti kollégái sokat segítettek. Ekkor már a 8. hónapban voltam, de a kiírás szerint még 3 hét volt a szülésig. Szekrényekbe raktam a holminkat, könyveinket, kimostam ruháinkat. A mosógép leeresztő csöve kifordult, ömlött a víz a fürdőszobában. Félttem, nehogy beázzon az alattunk lakó, ezért felemeltem a vízzel teli lavórt, beöntöttem a kádba. Este 10-kor arra ébredtem, hogy elfolyt a magzatvíz. Ébresztettem a férjemet, hívja a mentőt. Hamar jött is, megvizsgáltak, bevitték a Vasgyári Kórházba, ahol újra megnézték, kikérdeztek. Onnan átküldtek a Semmelweis Kórházba, mert akkor még oda tartoztunk, nem jelentkeztünk még át. Ott nem volt Koraszülött Osztály, ezért a mentő átvitt a Szentpéteri kapui Szülészetre. Itt újra megvizsgáltak, és maradhattam. Injekciót kaptam, hátha még egy kicsit halasztódik a szülés. Előkészítettek, leborotváltak és leküldtek a 6-os szobába. Megvacsoráztam, vártam a jelző fájásokat. Este 11-kor jöttek is, csengettem, hívták az ügyeletes orvost, aki felvitetett a műtőbe. Egész éjjel hallgattam a mellettem fekvő ágyakon vajúdó asszonyok jajgatását. Az egyiknek halott magzatát kellett megszülnie, nagyon szenvedett, végül sikerült. A másik ágyon egy fiatal asszony folyton kiabált, hogy nem bírja a fájdalmakat, császármetszést kért.

MIKOR GYEREK VOLTAM... 2.

Az orvos nem engedte, így az ő kínlódását is végignézhettem. Dr. Székely Péter hajnalban újra megvizsgált, és elkezdődött a szülés. 3.52 perckor megszületett Simi fiunk, 2,20 kg-mal. Szemüvegemet levették, felmutatták Simit a terem végéből, de én semmit sem láttam. Kérdeztem, hogy nincs-e valamilyen baja a fiának. Mondták, mindene megvan. Hallottam a sírását, ezért megnyugodtam. Az orvosom nagyon precízen összevarrt, ami óráknak tűnt. Levittek a szobába, ahol éber voltam, de nagyon gyenge. Hét óra tájban kimentem zuhanyozni, jött a reggeli vizit, megvizsgáltak. Kérdezte a főorvos úr, hogy érzem magamat. Mondtam, én jól, de a fiam nagyon kis súllyal született. „Mennyivel?” 220-szal - feleltem. Felnevetett: „Akkor mondhatná, hogy kicsi a gyermeke, ha 75 dkg lenne, mert több ilyen pici koraszülött is van az osztályon.” Később kihozták a fiamat, de amikor emlőimet elé tártam, nem fogadta el, nem szopott. Nagyon elkeseredtem, hogyan fog fejlődni. A nővérkék mondták, hogy jó helyen van, inkubátorban fekszik, hogy védjék a fertőzésektől. Nekem az a feladatom, hogy mindig lefejjem a tejet és átadjam nekik, hogy a tápszert kiegészítsük. Ez elég nehéz volt, mert nem lehetett sokat inni, nehogy begyulladjon a mellem. Kezdték gratulálni a rokonaim, a szobában volt telefon, sokszor csörgött. Én mindig elsírtam magamat, hogy mi lesz a fiammal, ha nincs elég tejem. De nem adtam fel. Antit is felhívta nővérem barátnője reggel a munkahelyén, gratulált neki. Ő szegény gyalog jött haza éjjel Majláthra, és már 7-kor bent volt az irodában, azt kérdezte: „Mihez?” Ezt később sokszor emlegettük. Én is nagyon boldog voltam, de mégis aggodás töltötte el szívemet, hogy nem lesz elég tejem. Ő is felhívott, és mondta, hogy este próbál beszökni a kórházba valahogyan, mert éppen influenzajárvány miatt tilos volt a látogatás minden osztályon. Be is jött, én leszaladtam a II. emeletről, megköszöntem neki fiamat. Ez a legnagyobb ajándék, amit a szülők kapnak Istentől. Pár perc múlva kizavartak mindenkit az előcsarnokból. Az az élmény semmihez sem hasonlít, amikor egy lény bennünk megfog, és végre megláthatjuk őt, akit testünkben hordtunk. Vártuk a csodát, aki az enyém és a páromé, örökli tulajdonságainkat - jót és rosszat -, őseinkét, ükanyámtól édesanyáimig, édesapáimig. Benne reprodukálódik összes emlékük, gyermekem tovább viszi az őstudást.

Minden este belopódtam hozzá, és beszéltem neki, bemutatkoztam és kértem Istentől, hogy mielőbb megölelsem. Éppen hazamehettünk volna, de hétvége következett, és Simi kicsit besárgult. Ott tartottak minket, én az Anyák szállására kerültem, ő pedig ugyanabba az épületbe. A nővéreké nagyon csodálkoztak, amikor először adták oda nekem, és 100 grammot szopott. Nem akarták elhinni. Mondtam: „De hiszen Önök mérték!” Itt nem törődtek azzal, meddig maradhat a gyermek az anyánál, volt, hogy félóra hosszat feküdt szopás után is a baba keblükön. Jó volt hallgatni egyenletes szuszogását, megfogta ujjamat, és végig szorongatta. Gyönyörű érzés az anyaság, aki ezt nem élte át, nem is tudhatja, mennyire csodálatos dolog. Egyre többet gyarapodott, még egy hétig bent voltunk, megkétszerezte súlyát. Tüzetesen megvizsgálták, nem találtak semmi eltérést nála, így végleg megnyugodhattunk. Anti hazavitt, addigra mindent előkészített, a kishálóban kiságy várta Simit és egy plüss makimajom. Másnap eljött a védőnőnk és a körzeti gyermekorvosunk, ők is mindent rendben találtak. Sokat köszönhetek Dr. Székely Péternek, akit nem ismertem, mégis mindent megtett értünk. Amikor hat hét múlva a varratokat kiszedte, kérdezte a nővértől, hogy mondja meg, melyik oldalon varrt. Ő az ellenkező oldalt gondolta. Annyira ügyesen, precízen végezte a dolgát, hogy mindkettő egyformán szép volt, semmi sem látszott. Egy gyermek születését nem lehet meghálálni, akkora csoda. Nagyon élveztem a vele töltött 3 évet, nem tudom elképzelni sem, hogy némelyik kismama unatkozik gyermeke mellett, nem tud „kiteljesedni”. Nekem ünnep volt minden napom, mindig valami újat fedezhettem fel. Egy-egy mozdulata, mosolya, később első lépései, szavai olyan boldogsággal töltöttek el, hogy a külső világ egyáltalán nem érdekelt. Ezt is együtt ismertük meg, amikor már levihettem a levegőre. Március 1-jén született, ezért még a hóban kocsikáztunk. Tíz hónapig tudtam szoptatni, ez köszönhető a nővéreknek, akik kedvesen tanítgatták a kismamákat, hogyan gondozzuk babáinkat. Erős kisfiúvá vált, de eleinte mindenben óvatos volt. Amikor azonban biztos lett magában, vakmerő lett. Minden körülményt megvizsgál, csak akkor dönt, ha ismeri a részleteket. Sokat voltunk kettesben, férjem egész héten az erdőben dolgozott, esténként jókat hancúroztak. Kötődésünk erős volt,

de az óvodába mégis gyorsan beilleszkedett. Csak azt sajnálta, hogy ott nem rajzolhat egész nap. Az óvónők is szerették, régi társaival ma is barátok maradtak. Már 36 éves, de ha átöleljük egymást, ugyanúgy érzem azt a bensőséges ölelést, amit akkor éreztem, amikor karjaimban tartottam, pici szája keblemre tapadt, pici szíve együtt dobogott szívemmel. Úgy feküdt karjaimban, mintha sosem akarna elszakadni tőlem. Utódainkban gyönyörködve lehetünk a leggazdagabbak a földön.

Kozári Piroska: A lila szín bűvöletében

Hej! De csodálatosak a természet színei: vörösek, sárgák, zöldek, meg kék színek megszámlálhatatlan árnyalatai! Boldog ember lehet az, aki olyan rajztanár vagy festőművész közelében volt, aki megtanította a rengeteg színvariációt összehasonlító módszerrel széles skálában érzékelni, élvezni. Az én egyik festőművész tanárom (Szőnyi István tanítványa), Erdősi András ilyen ember volt.

Kisgyermek koromban azonban még nem ismertem a színek titkait, ezért közvetlenül, érdekesen hatottak rám. Egy erőteljes lila szín egyszer különösen elvarázsolt engem.

Számomra az iskolával való ismerkedés: az épület, a fekete tábla, a lábakon álló, golyós számológép, a tintatartós pad, meg a nagy színes képek a falon a csodák birodalmát jelentették. Erős szemlélődésem miatt el is felejtettem ott beszélni. Lestem a karcsú mosolygós tanító néni szavát, gyönyörködtem szép szőke, kissé hullámos hajában, orrommal mélyen szippantottam az udvari levegőből, meg a tanteremünk enyhén olajos szagából. Még a zajok is érdekesekek voltak, hát még később a skandált egyszeregy, nem szólva a zöngés betűk mutogatásáról.

Egy dolgot nem értettem az egész iskolásdi életből: Miért kérdez minket a tanító néni állandóan? Ő tudja, mit kell mondania, mi meg értjük, akkor miért kellene nekünk válaszolni?

Természetesen erre a tényre én csak bámultam. Be is panasztam a tanító néni anyámnak. Otthon aztán maga elé állított, és hosszan gyözkö-

dött, hogy megértsem, a tudást szóban is bizonyítani kell! Ha nem válszolok a tanító néninek, akkor kikiáltanak az iskola butájának.

Nagy nehezen, gyermeki bosszúsággal szót is fogadtam, ha már a felnőtteknek ilyen mániájuk van - gondoltam magamban. Akkor még nem értettem, hogy a felnőttek világában mennyire fontos a szóbeli bizonyítás.

Ezután már simán ívelt felfele a tekintélyem. Meg is kaptam azt a kitüntető megbízatást, hogy én mondhatom az évszázó verset az egész iskola közönsége előtt.

Neki is veselkedtem és buzgón tanultam az összecsengő, rímes gondolat sorokat. Édesanyám többször is kikérdezte, mielőtt a tanító néni elé álltam verstudományommal. Nagy akarással bizonyítottam, hogy én ezt a hosszú verset - az egész lap aljáig ért - meg tudtam tanulni. Itt-ott még kicsit igazítani kellett, halkítani, lassítani, amit én nem nagyon értettem, de ha a felnőtteknek így tetszik, hát legyen. „Menni fog, mint a karikacsapás!” - vélekedtünk mindketten. Vilma tanító néni hangosan, én meg csak magamban.

Elérkezett gyorsan az évszázó napja.

Az osztályunk tanári asztalán ott tornyosult a kemény fedelű, kiosztásra váró, sötétzöld bizonyítványok sora, mi meg talpig ünnepi ruhában vártuk életünk első nagy bizonyítványosztási élményét.

Engem különhívott a tanító néni, hogy még egyszer kikérdezze a verset. Felvezetett egy labirintusnak tűnő úton a színpadra, hogy szokjam a környezetet. Ott is elmondtam megnyugtatóra pici botlással a verset.

A színpad zárt függönye előtt fokozódott a zaj. Egymás után érkeztek a szülők, rokonok, vendégek.

Tanító néni nyugtatott, biztatott.

- Nem kell félni! Nagy dicsőség iskolai ünnepélyen verset mondani, és ezzel örömet szerezni szüleidnek és másoknak! Mondjad bátran, ahogy az előbb az osztályban is tetted!

Valaki kisietett a függöny elé és beszélt valamit, erre elcsendesült a terem. Aztán mindenki énekelt, mi is áhítatosan álltunk, hallgattuk, majd kis idő múlva széthúzták a függönyt.

Elém tárult a zsúfolásig megtelt díszterem a kíváncsi, felém néző emberek sokaságával. A mocorgás lassan megszűnt, és a tanító néni súgta a

vers címét, meg azt, hogy „mondjad szépen!” El is mondtam gépiesen, de akkor, mintha mágnes húzta volna a szemem, rátévedt a tekintetem egy idős bácsira, aki egy átütően élénk lila köpenyben ült, éppen a hallgatóság kellős közepén.

Nem láttam még életemben ilyen tisztán csengő, lila színt. Ez a szín olyan intenzitású volt, mint éjjeli pillangónak a fény csapdája. Meg is babonázott tisztességesen. Csak álltam és csodáltam. Minden gondolat azonmód kifutott a fejből a verssel együtt. Mindenki várta, hogy mondjam a verset, de én csak bámultam ezt a csodálatos, élénk, szinte vakító színt.

A tanító néni sűgta a verset. Nagy sokára megszólaltam és elisméltetem, amit mondott, de a folytatást sehogy se találtam, mert az a szín előttem megátalkodottan csak virított felém. Újból hallottam a sűgást, ismételtam, és így ment ez sorról sorra. Egy darabon aztán eszembe jutott a következő sor, gépiesen mondtam, de újból segítségre szorultam, mert az emlékezetem kihagyott. Így ment ez a vers végéig.

Nem érzékeltam versmondásom felelősségének súlyát, mert egyre az fundálódott titokban a buksi fejemben, hogy honnan jöhetett ez a bácsi, ahol ilyen gyönyörű ruhát viselnek? Ismereteim híján nem tudtam, hogy ő az Ágoston téri templom plébánosa, és ez a lila köpeny az ő díszruhája.

Végre összecsapódott előttem a függöny két szára. Kívül tapssal vegyes morgás, nevetés volt az életem első közönség előtti szereplésem jogos jutalma.

- Mi történt veled? - fogta meg a karomat a tanító néni jogos felháborodással. - Miért nem mondtad a verset, hiszen megtanultad, tudtad? Csalódtam benned. Most már mindegy.

Nem mertem említeni a lila színt - úgyse hitte volna -, csak a féligazságról vallottam: „Sokan voltak.”

Már akkor sejtettem, hogy a felnőttek közül csak kevesen értik, érzik a színek bűvöletét.

Azóta ez a szín bennem mindig lelki bánatot idéz, legyen bármilyen szép, mert hajdan, reám gyakorolt varázsával, csalódást okoztam azoknak, akiket szerettem és bíztak bennem.

Kutasi Horváth Katalin: Szárnyakat igéztem

Mikor gyermek voltam,
Ártatlanul néztem,
Táncoltam, s a malacra
Szárnyakat igéztem.
Tisztább szellő fújdogált,
Kékebb volt az ég is,
Nem égetett úgy a nap,
Sárgább volt a hérics.

Ráértem a világra,
Értem volt itt minden.
Nem rejtette titkait,
Feltárt minden kincset.
Mire kíváncsi voltam,
Megtapasztalhattam,
Hogyha várat építettem,
Még homokból raktam.
Besároztam magamat,
Ma már más dobálja,
Nem moshatom tisztára,
Nincs meg a morálja.

Felkaptak és dédelgettek,
Feltárult a mese,
Képzetelem nyitva volt,
De álmom esélyes-e?

Nagyobb volt az asztal,
Magasabb a szék,
Milyen finom kenyeret
Sütött még a pék!
Vastagabb volt a papír,

MIKOR GYEREK VOLTAM... 2.

Tartósabb a játék,
Ragasztott a ragasztó,
Mevolt a jó szándék.
Nem szaladt a harisnya,
Felszedték a szemet,
Ölbe kaptak minket egyből,
S átadták a helyet.

Beszélgettek egymással,
Tisztelettel szóltak,
Önzetlenül segítettek,
Tán fel is karoltak.
Türelmesen kivártak,
Tudtak szólni s kérni,
Ellestük a mintákat,
Hogy kell szépen élni.

Görkorcsolya, gumi,
Tollaslabda, hinta,
Tipi-topi, kártya,
Gyurma meg a tinta,
Roller vagy bicikli -
Csupa-csupa kaland,
Nem könnyű belátni:
A technika halad.

Fogtunk, tapasztaltunk,
Elestünk, felálltunk,
Nem volt virtuális,
Csak valós világunk!
Futottunk, szaladtunk,
Sőt: fára másztunk,
Nem voltunk cukorból,
Nem bántuk, ha áztunk.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Jártuk az erdőket,
Szagoltunk virágot,
Szétfűjtük a pitypangot,
Ilyet még ki látott?!
Kutyatejből fontunk
Fejünkre koszorút,
Közben énekeltünk -
Vidámat, szomorút.

Számháború tarolt,
Gólya vitte fiát,
Körjátékban álltunk,
Választottunk királyt,
S ha katonát nem adott,
Akkor szakítottunk,
Megmondtuk, kit kívánunk,
S labdát hajítottunk.
Kijártuk szívesen
Az ugróiskolát,
Megszereztük aszfalton
A terület jogát.
Torpedóztunk papíron,
Néha elsüllyedtünk,
Ikszeltünk és karikáztunk,
Amőbát szerettünk.

Felkeltettük Jancsit,
Mondtuk, hány órára,
Elvesztettük zsebkendőnket,
De hallgattunk Mórára.
Tyúklépésben lépegettünk,
Simizve pörögtünk,
Szabad lett a szombat,
Zöld ág bújt köröttünk.

Aranykapu nyílott,
A macska bent maradt,
Párt is választottunk,
S az idő hogy elszaladt!

Más volt minden játék,
Mint aztán a való,
Valamennyi élmény,
S mind oly hosszan hatól!
Azért lettem ilyen,
Mint amilyen vagyok,
Mert így történt minden,
Így lettünk mi nagyok!

Igen, gyermekként még
Ártatlanul néztem,
Táncoltam, s a malacra
Szárnyakat igéztem.
Szeretem a szellőt,
Figyelem az eget,
Éltessen ez a nap is
Sok boldog gyermeket!

Holécziné Tóth Zsuzsa: Életszilánkok

Ma otthon jártam a szülőfalumban, Jakabszálláson, virágot vittem a temetőbe. Amint odaértem a családi sírhoz, és megláttam a fejfán apukámnak és a nagyszüleimnek a nevét, elszorult a szívem. Megrohantak az emlékek, egy boldog gyermekkor képei, az az időszak, amikor az ő féltő gondoskodásuk mellett boldogan élhettem takaros kis tanyánkon. Nem volt akkor még villany a tanyavilágban, esténként petróleumlámpa fényénél olvastunk, malmoztunk, vagy kártyáztunk apukámmal, vagy nyári estéken kint ültünk a verandán a csillagfényes éjszakában, és hallgattuk a Tóth nagypapám elbeszéléseit.

Egy ilyen estén kérdezte meg anyukám a papát, emlékszik-e még a falubéli Szent Rózsika történetére? Nekem ez újdonság volt, hiszen jártam hittanra, így tudtam, hogy vannak mártírhalált halt és szentté avatott emberek, de a plébános úr nekünk sohasem említette, hogy mi falunkban is élt volna egy ilyen ember. Gyorsan letelepedtem a nagypapa mellé a lócára, és vártam a történetet.

- Hát tudjátok, a jakabi temetőbe nekem két kishúgom is van eltemetve. Az Ilonka kis korában, tüdőbajban halt meg, a Rózsika pedig 17 évesen véletlenül lenyelt egy jégcsapot és megfulladt tőle. Amikor Anyuskával kimegyünk a sírjukhoz, mindig eszembe jut Kovács Rózsika története, hiszen a mellettük lévő sírhelyen nyugszik az a lány, akit a köznép az 1940-es években szentként emlegetett. Ez a kislány most pont annyi idős lenne, mint te, Pistám - fordult oda édesapámhoz -, de 24 éves korában sok szenvedés után mellhártya-gyulladásban meghalt. Azt mondják, lehetett úgy 18 esztendő, amikor először fordult elő vele, hogy hamvazószerdán* a két kéz- és lábfején sebek jelentek meg, melyek aztán nagypéntekre mindig kivérzettek, és ez idő alatt minden áldott nap úgy dél tájban elájult, vagy önkívületi állapotba került, és sokszor órákon át csak feküdt alétlan. Amikor túljutott ezen az állapoton, még pihennie kellett - mint annak, aki egy nagy úttól teljesen kimerült -, de ezután felült az ágyán, vagy később kint az udvaron az eperfa alatt lévő asztalon, ahová a keresztszülei kivitték, mivel évről évre egyre többen voltak kíváncsiak rá, illetve az ébredése után mondottakra. Mert amikor híre ment a csodának, vagyis az évről évre ugyanakkor megjelenő stigmatikus sebeinek, és annak, hogy az eszmélése után szinte olyan szent beszédekkel mondott, mint amelyet a tanult papok szoktak - messze földről is elindultak látni és hallgatni őt. Tudnotok kell azt is, ez még akkor volt, amikor dúlt a második világháború, emberek veszttek oda a harcokban, vagy estek fogságba, és a családtagok tudni akarták, él-e még, hazatérhet-e valaha az ő elveszettek hitt apjuk vagy fiuk.

- Mert ez a Rózsika látó is volt? - kérdezte édesanyám. Meg tudta mondani, kivel mi fog történni?

- Hát hallottunk ilyen eseteket is, nem egyet, Ilkám. Csodákról, általa megvalósult jóvendölésekről sokat hallottunk abban az időben. Meg

olyat is, hogy egy ötéves forma néma kisfiút - akit a szülei azért vittek el a szentkúti búcsúba Petőfiszállásra, hátha a csodatévő Szűz Mária segíteni fog rajta - a hazafelé tartó közel 30 km-es gyalogúton a monostori erdő táján Rózsika a karjaiba vette, és beszélt hozzá. A fiúciska csak nézte, nézte Rózsikát, hogyan formálja a szavakat, és egy idő után kinyújtotta a karját az anyja felé, és tisztán és érthetően azt kiáltotta: „édesanyám”. Többet akkor nem szólt, de pár nap után megeredt a nyelve, és rövid idő múlva tökéletesen megtanult beszélni.

- És az egyház? A papok elhitték neki, hogy a révületben Jézussal beszélt, hogy isteni sugallatra mondta el az embereknek, kivel mi fog történni?

- Hát, fiam, ezt én nem tudom. Annyi biztos, hogy vizsgálták orvosok is, sőt egyik húsvét előtt két hetet Kecskeméten az apácáknál töltött a zárdában, ahol állítólag ugyanazokat a jeleket produkálta, mint otthon, de hogy ezek után a papok mire jutottak, nem tudhatom. De azt tudom, hogy volt év, amikor csendőrök kergették szét a népet, akik a Kovács-tanyán gyülekeztek, mert Rózsikát akarták látni-hallani. Nehéz idők voltak azok, háborús évek, aztán ahogy szegény meghalt, feledésbe is merültek a tettei. Pedig a hozzá zarándokolóktól a falu számára gyűjtött pénzt templomépítésre fordították, és ha ajándékot kapott az elébe járulóktól, azt mindig szétosztotta a tanyájukon rendszeresen vendégül látott árva gyerekek között.

A papa története itt véget ért, és mert késő este volt, mindenki aludni tért. Én még sokáig gondolkoztam a hallottakon, és éjjel ezzel álmodtam. Egy hosszú copfos hajú lány - amilyenek papa a Rózsikát leírta - integetett álomban, mintha hívott volna valami felé, de hogy miért, azt akkor még nem értettem.

Másnap délelőtt két nagybátyám, anyukám, és néhányan a rokon aszszonyok közül kimentek a tanyánktól kb. egy km-re lévő ún. Dubeczgyepre vályogot vetni. Ez úgy történt, hogy az ottani agyaggödörökből származó sárból és szalmából taposással összeállítottak egy masszát, amit fa keretekbe tömködtek, és a téglalap alapú formákban hagytak kissé megszáradni, majd „kivetették” - azaz kiütötték belőle egymás mellé a földre, ahol napokon át száradtak. Mivel nehéz munka volt, és

sok kéz kell hozzá, általában összefogtak a szomszédok - akik esetünkben anyukám testvérei voltak -, és több családnak is készítettek ilyenkor építőanyagot. Mi az unokahúgommal, Pannival a házunk előtt játszottunk: a keménypapírból kivágott babákat sablonnak használva, vékonyabb papírból különféle ruhákat készítettünk rájuk, és azt kivágtuk ollóval, majd kiszíneztük. Ezeket a ruhákat a váll részénél meghagyott, hátrahajtható fülekkel rögzítettük a babákra, és így lett nekik királyi palástjuk vagy téli kabátjuk éppúgy, mint fodros szoknyácskájuk. Ezeket a babákat azután „megszemélyesítettük”, és színházat játszottunk velük. Miután ezt meguntuk, úgy dél körül kitaláltuk, kimegyünk a rétre a vályogkészítőket megnézni, körülöttük játszani, és ha megengedik, mi is tapossuk kicsit a sarat. Jó mókának tűnt. Én - tisztán emlékszem rá a mai napig - egy hosszúkás, magas piros kartondobozban sok-sok magam varrta babaruhát, és a tetején egy gumiból készült hajas babát is cipeltem magammal.

Tudni kell, hogy ezek a bányagödrök, ahonnan kinyerték az agyagot, legalább két-három méter mélyek voltak, és idővel megteltek vízzel, nádas alakult ki körülöttük, vízimadarak és békák lakták, no meg piócák is, így a fürdés ezekben nem volt nekünk megengedve. Meg nem tudom mondani, hogy a nagy réten, ahol ezek az elszórt, mély gödrök voltak, nekünk miért épp a vízparton kellett bókászni, de az tény, hogy én egy megdöglött hátralépésnél belezuhantam az egyik vízzel telt gödörbe, a nád közé. Annyi időm még volt, hogy kiáltsak, és a babaruhás dobozt kidobjam a partra, majd - Panni elmondása szerint - elnyelt a víz. Ő persze az első rémület után rohanni kezdett a szülei felé, hogy jöjjenek, mert beleestem a vízbe, de arra a kérdésre, hogy „és hol”, nem tudott pontos választ adni. Óriási szerencsémre Lajos bátyám meglátta a babaruhás dobozt, így annak irányában tétovázás nélkül beleugrott a vízbe, és meg is talált: valami hínárféle tekeredett a bokámra, azért nem vetett fel a víz. Ha nincs a babásdoboz, bizony ott fulladok meg, mire azt a jó nagy gödört körbekutatják. Azt hiszem, elég gyorsan magamhoz tértem, ott feküdtem csuromvizesen, testemen jó néhány pióccával, amiktől azóta is irtózom. Édesanyám szedegette le, majd ölbe kapott, és futott velem hazáig, hogy a feltámadó szélben meg ne fázzak az

ázott ruhámban. Otthon aztán nagypapa gondjaira bízott, és amikor ketten maradtunk, neki elmertem mondani, hogy az éjjel álmomban Rózsikát láttam, aki azt a kisfiút is meggyógyította, és hogy én biztos vagyok benne, hogy engem is ő mentett meg a vízbefulladásától.

Ahogy most ott álltam a nagyszüleim sírjánál, tekintetem a jobboldali sírra vetődött, melyen Kovács István és neje, valamint Kovács Rozália neve állt, és rajta az évszám: 1922-1946. Hogy én ezt az elmúlt 43 évben - amióta apukám is a nagypapáékkal közös sírban nyugszik - nem figyeltem meg! Hiszen emlegette anyukám, amikor a Tóth mama meghalt, hogy a papa testvéreinek a sírját váltják meg a paptól, és abba fogják őt eltemetni, hiszen lejárt az az idő, amit az ő szüleik anno megfizettek, és így nem vadidegent temetnek föléjük. Nem hagyott nyugodni a gondolat. Lefotóztam mindkét sírt és elhatároztam: hazafelé menet megállok egy kedves egykori iskolatársamnál, a falu nyugdíjas könyvtárosánál, és megkérdezem: tud-e valamit a sírban nyugvó lányról, kutat-e valaha valaki az ő történetét?

Erika örömmel fogadott, és azonnal egy óriási tál aranysárga őszibarackkal kínálta. Kicsit csodálkozott, hogy az íz és illat hatására könnybe lábadt a szemem, hiszen nem tudhatta, hogy én utoljára ilyen csodás jakabi homokon nőt „Napsugár” barackot édesapám gyümölcsösében ettem. Hogy szerettem én ott vele dolgozni! Ami így utólag, felnőtt fejjel már csak játéknak tűnik, én voltam ugyanis apukám „előkóstolója”, vagyis az, akinek a legszebb, érett, zamatos barackokat azért „kellett” megennie, hogy jó lesz-e már a többi leszedésre?

Miután előadtam jövetelem célját, és megmutattam a két sírról készült fotót, Erika szó nélkül odalépett a könyvespolcához, és levett róla egy dossziét. Benne volt Rózsika fotója a szüleivel, egy körülbelül 40 oldalas, írógéppel írott könyvecske fénymásolata, és néhány egyházi feljegyzés.

- Itt van, drága Ilonkám (az általános iskolában az iskolatársak még így hívtak, csak a középiskolában kezdtem el az édesapám által választott második nevemet használni), ezeket neked adom! A közelmúltban itt járt nálam a megyei Levéltár egyik dolgozója, aki szeretné Kovács Rózsika történetét feldolgozni, tőle kaptam ezeket a másolatokat. Kérésére felkerestük a tanyát, ahol Rózsika a keresztszüleivel élt (azért

velük, mert abban az időben szokás volt, hogy ha egy házaspárnak nem született gyermeke, de a testvérének 8-10 is, akkor tőlük egyet örökbe fogadtak, hogy legyen, aki öreg korokra ápolja őket, és megörökli a vagyonukat). Azért mentünk oda, mert hallottuk, hogy a tanya udvarában a kilencvenes évek közepén egy idős kecskeméti ember kis kápolnát építtetett és keresztet állított Rózsika tiszteletére. Ez az ember - róla majd ebben a fénymásolt kis könyvecskében olvashatsz - valaha nagyon jó barátságban volt Rózsikával, sőt udvarolni is akart neki. Elmondása szerint Rózsika közölte vele, hogy ő „Krisztus jegyese”, így nem mehet hozzá feleségül. Megjövendölte neki, hogy háború lesz, ahová őt is besorozzák, orosz hadifogságba esik, és mire hazaér, őt már nem találja életben. Mivel a jóslat igaznak bizonyult, és a bácsi Rózsika halála után két évvel hazatérhetett a hadifogságból, elhatározta, hogy ha majd anyagilag megteheti, emléket állít az ő szeretett Rózsikájának. Közel ötven év telt el, amikor ezt a tervét megvalósíthatta.

- És megtaláltátok a kápolnát?

- Ó, igen, de sajnos nagyon szomorú állapotban: gondozatlan környezetben, teljesen kifosztva, csak a falak állnak. A tanya jelenlegi erdélyi lakói tobozokkal, limlommal dobálták tele. Azt mondták a szomszédok, utoljára a kb. 20 kilós harangot vitte el a tanyatulajdonos narkós unokaöccse a MÉH-be, de szerencsére az átvevő értesítette a tisztelendő atyát, így az húszezer forintért visszavásárolta, és most a templomon belül őrzik. A faluban felkerestünk két idős embert, akik rokonai voltak Rózsikának, de úgy tűnik, vagy nem nagyon emlékeznek már az akkor történetekre - a húga mindössze négyéves volt Rózsika halálakor -, vagy nem akarnak még ennyi idő elteltével sem beszélni róla. Tudod, Ilonkám, a háború utáni időkben a vallásos embereknek sok helyen üldöztetésben volt részük, az ötvenes években jobb volt letagadni a vele való rokonságot, és ez sajnos mélyen beleivódott az emberek lelkébe.

Amikor elbúcsúztam Erikától, magammal hoztam a dossziét, mely a Rózsika rövid kis életét, megmagyarázhatatlan, rendszeresen visszatérő sebeinek, szenvedéseinek és példamutató jócselekedeteinek történetét igazoló kordokumentumokat tartalmazza. Elhatároztam: amit lehet, közreadok majd belőle, hogy ne feledjük el, a hősök és jótevők köztünk

járnak - még akkor is, ha nem viselnek stigmát, ami alapján egyértelműen felismerhetnék őket.

**hamvazószerda: a húsvét előtti 40 napos böjti időszak első napja*

Kutasi Horváth Katalin: Ellentételezések

Gyermekkoromban ugyan
rövidebb volt az árnyékom,
de hosszabb volt minden út,
mire rávetültem.

Gyermeknek
kevésbé tudtam
elrugaszkodni a földtől,
ha ugrálni támadt kedvem,
de jobban el tudtam
szakadni a valóságtól,
ha kirándulást
szerettem volna tenni
a mesék birodalmában.

Kicsinek nem tudtam
olyan messzire nyúlni,
ha valamit
el szerettem volna érni,
mégis több mindent
megkaptam.
Most hiába érek el messzebb,
sokszor csak a semmit markolom.

Mennyivel kisebb
erőt tudtam kifejteni,
mégis több mindent
megmozgattam!

Mennyivel több erőfeszítésembe
kerül most az a kevés,
amit még sikerül
kierőszakolnom a Sorstól!

Gyerekeknek milyen
csodálatosan messzinek tűnt
akár az utcánk vége is,
és mennyire nagy kalandnak
egy rokonlátogatás!
Lassan újra
ugyanolyan hosszúnak tetszik
az utca vége,
mint amikor futottam
apró kis lábaimmal,
piciny kis locsolókannámmal,
mint most,
hogy egyre nehezebb a járás,
s nem hajlik rendesen a térdem.

Mikor kisgyermek voltam,
olykor rá voltam szorulva
a felnőttekre,
mert nem ismertem még
a betűket,
ám lassan
újra segítségre szorulok,
hisz szemem romlik,
s már nem tudom úgy
falni a könyveket.

Jó, ha ki tudom olvasni
a számlákat,
melyeknek létezéséről
kisgyermekként talán

MIKOR GYEREK VOLTAM... 2.

nem is tudtam,
mert a melegvíz, a villany
akkor még maga volt a csoda,
a gyufa vagy a gyertya fényénél
kínálta magát este az árnyékszék,
vagy ott volt vödör,
mikor kinőttem a bilit,
a zománcos lavór pedig
a nyomós kúttól remélt vizet,
de még jobban örült,
ha nem hiába ácsorgott
mellette a gázpalack,
inkább megadta magát
a sparheltnek,
ki boldog volt,
hogy végre felhevülhet.

Mikor kicsi voltam,
volt egy szeles utca,
és a sarokházra azt hittem,
az az Északi-sark.
Volt, hogy titokban
kimásztam az ablakon,
és virágot szedtem,
pedig kimehettem volna
az ajtón is,
de így izgalmasabb volt.

Ma már az egész világot
kinevezhetném Északi-sarknak,
hisz az emberek annyira ridegek,
és milyen kegyetlen szelek fújnak
olykor körülöttünk!
Egyszer majd örülök,
ha ki tudok bicegni az ajtón,

vagy ki tudom nyitni az ablakot,
hogy beszívhassam a virág illatát,
hogy felidéződjön bennem
az az önfeledt öröm,
ahogy a mezőn
annak idején
felszabadultan hemperegtem,
s lekötött egy katica,
egy csiga vagy egy bodobács.

Akkor mertem piszkos lenni,
mert a szívem tiszta volt,
de tudom,
felnőtt módjára
kellene viselkednem,
nem lenne szabad
bepiszkítani a ruhámat,
de annyian próbálják
bemocskolni a lelkem,
s én inkább
annak tisztaságát
szeretném megőrizni.

Szeretnék ugyanolyan
ártatlan szemmel nézni
arra a világra,
melyben lerövidültek
és beszűkültek,
járhatatlanná váltak az utak,
melyekre már
hosszabb árnyékom vetül,
hisz magam is
magasabbról szemlélem.

MIKOR GYEREK VOLTAM... 2.

Az árnyékom,
amit megnyújt a kétely,
a bizonytalanul kapálózó,
a fenyegetően hadonászó
sötét rémek karja is,
akiket már nem űz el az alkony,
de megsokasodnak az éjben,
és nem segít az,
ha felkapcsolom és úgy hagyom
a villanyt,
hisz nem vagyok már
az a gyermek,
aki voltam,
s hitt abban, hogy
elmúlik a baj egyből, ha
odabújik szülei mellé.

Ám gyermek maradtam mégis,
aki szeretné, ha mindez
még lehetséges volna,
de felnőttem,
s próbálok úgy viselkedni,
hogy ezt el is higgyék rólam.
Mikor gyermek voltam,
nem kellett úgy tennem,
mintha gyermek lennék,
mert anélkül, hogy ezt
eljátszottam volna,
mindenki tudta.

Mikor gyermek voltam,
gyermek lehettem,
De felnőttként
nem lehetek teljesen
önmagam...

Jéga Szabó Ibolya: Halványuló emlékeim

Még jól emlékszem, tavasz volt, kellemesen meleg, már mezítláb szaladgáltam ki az udvarra, majd be a házba, szinte meg sem állva. A sok újdonság izgatottá tett, most költöztünk ide, nagyon messziről. Mindössze négyéves voltam csak, boldog és gondtalan kisgyerek, a sok ismeretlen dolog, mely most körülvett, teljesen elvarázsolt.

A régi tanyát, ahonnan jöttünk, nem szerettem, nem volt játszótársam, csak egy öreg kuvasz, de az hamar megunva a szekatúrát, rám mordult, és eloldalgott egy békésebb zugot keresni. Az volt a dolgom, hogy ügyeljek a kishúgomra, aki a nagy akácfa alatt, egy fonott kosárban a fűrészbakon aludt. Ha a szél levitte a könnyű pelenkát róla, újra betakartam, hogy ne lepjék a legyek. Játszótársaimat a körülöttem lévő állatok között kerestem, a kipányvázott kecskét a gidával, a bokrokon szövőgető pókokat, a szemtelen legyeket, a folyton masírozó hangyákat, a kapirgáló tyúkokat. Csak a kövér, göndör szőrű disznót kerültem, ő harapott. Sokan voltak, de mégis hiányzott egy igazi játszótárs, egy gyerek, aki beszélt volna velem.

Ez a régi új ház már majdnem százéves öreg sváb ház volt, ezt már csak iskolás koromban tudtam meg, a mennyezeti gerendába volt égetve az évszám - 1886. Sok-sok ház között állt, és gyerekcsapatok játszottak kint az utcán. Ilyet én nem láttam még, csak tanyákat. Nem engedtek ki hozzájuk, de a deszkakerítés résein kikukucskálhattam. Ez is jó móka volt. A húgom kitotyogott az udvarra, anyám kiszaladt utána és visszavitte. Anya már sokszor leült, láttam rajta, hogy megint testvérem lesz. Anyának nagy volt a hasa, és mondták is, hogy jön a baba. Nem örültem neki, elég kolonc volt a húgom is, ezek a testvérek kicsik, csak sírnak, és soká nőnek meg - gondoltam mérgesen. Anya mindig fáradt volt, sokat kiabált velem. Nem figyelt rám senki, ha kérdeztem, ezer dolguk akadt, apámmal és a két nagynénémmel együtt takarítottak meg rendezkedtek.

Estére kitakarították a nagyszobát, csináltak nekem is ágyat, frissen tömött szalmazsákon aludhattam már, de a régi öreg, szúrós pokróc jutott csak takarónak, a húgomnak adták a finomat, mert kicsi volt még.

MIKOR GYEREK VOLTAM... 2.

Mondtam, hogy én is kicsi vagyok még, nem törődtek velem, de nem bőgtem, már elgyötört az álmodás. Anya odajött az ágyamhoz és megsimogatta a fejem, adott egy puszit. Boldog voltam.

Korán ébredtem, de anyámék ágya már üresen állt. Kifutottam az udvarra bőgve, csak az anyámat láttam, sarat dagasztott. Boldogan futottam segíteni, nagyon jó játék volt a sárdagasztás. Sokat csináltuk a tanyán is.

- Kályhát fog csinálni anya! - kiabáltam.

Sárdagasztáshoz igen, de a kályhacsináláshoz már nem engedett oda, mert az nem gyereknek való, elrontom a kályhát. Apámat nem láttam estig, dolgozni volt. Ezt is meg kellett szokni, mert otthon, a tanyán nem ment sehova, nem dolgozott, beteg volt a tüdeje, de a tehén meggyógyította. Ezt mondták a nagynénéim, mert az árából vették meg az új gyógyszert, a penicillint. Szerintem meg a kecskét kellett volna eladni, nem szerettem a tejét, a tehéné jobb volt. Ide nem hoztuk el az állatokat, nem engedték volna fel őket a vonatra, ezt apám mondta. Most tehéntejet iszunk, azt is apám hozta reggelente a tejcsernkéből.

Nagynénéim megmosdatott a kútnál, mert bevitt a falu vasboltjába, ugrottam örömben, megvettük a kályha csövét, ajtaját és a vastetejét. Amint kiszáradt, anya főzött nekünk paprikás krumplit.

Egy ideje már a nagynénéim vigyáztak ránk, mert kistestvérünk született a kórházban. Még szerencse, hogy nem itthon, mondta a nagynénéim. A faluban egy asszony a kukoricaföld végében szülte meg az ikreit, egy arra járó nő vetette le a szoknyáját és abba csavarta őket, amíg a mentő oda nem ért - mesélte.

Már itthon van a baba, és anya csak őt dajkálja, szoptatja, de valami baja lehet, csak sírdogál, nyöszörög.

Nagyon forró nyár volt, csak egy kis bugyit hordtunk a húgossal, a kútnál szerettünk játszani, de anyánk elparancsolt onnan, félt, hogy belesünk, vagy megcsípnek a méhek, sok járt oda inni. Anyánk szinte soha nem volt velünk, csak a beteg, nyöszörgő öcsénket pesztrálta. Orvoshoz vitte messzire, vonattal. Mi a húgossal többnyire a nagynénéinknél ug-rabugráltunk. Szerettünk ott, mert sokat játszott velünk.

Egyszer megkérdeztem anyát, hogy a kis Janika meg fog halni? Olyan kicsi, és nem is tud enni.

Anya nagyon dühös lett, kiabált velem, hogy butaságokat hordok össze. „Meg fog gyógyulni” - mondta. Sírva kiszaladtam, estig be sem mentem a házba, de akkorra már nagyon éhes voltam. Sajnáltam anyát, mert olyan szomorú volt és fáradt, sokat mosott a kútnál.

Már kint is játszottam az utcán, a gyerekekkel, de nem megyek többet, mondtam is otthon, mert folyton csúfolnak, a beszédem miatt, pedig én azt gondoltam, hogy ők beszélnek furcsán.

- Ötté könyeret möggyel? Ögyé könyeret möggyel! - folyton ezt kiabálták utánam.

Megyek az óvodába, mondták a nagynénéim, ha már nem lesz nyár. Alig várom, ott majd megtanulom a jó beszédet, gondoltam, ahogy errefelé beszélnek.

Meghalt a kisöcsém. Anya nem hitt nekem, pedig én tudtam, ha nem eszik, akkor meghal. Láttam egyszer a tanyán, hogy egy beteg kiscsibe is így járt, nem evett a többiekkel, csak pislogott és feküdt, és aztán lecsukta a szemét és meghalt.

Anya elment az öcsémért a kórházba, vonattal, és a vonaton csukta le a szemét. Szegény anyánk sírva hozta hazáig, sírt mindenki.

Szeptember elsején mentem az óvodába, szép ruhát, új cipőt adtak rám, és befonták a hajamat. Vártam ezt a napot, de amikor beléptem, megijedtem a sok gyerek láttán, és bögttem. Nem szerettem az óvodát, mert az arcunkat is szappannal mosták meg, és nagyon csípte a szememet. Mosakodáskor mindig elbújtam a deszkavécék mögé az udvaron, de kiráncigáltak, és megfenyegettek, hogy büntetésből ledobnak a pincébe. Soha nem dobtak le, de én akkor is utáltam az óvodát és a mosakodást. Szerettem volna a tanyán játszani az állataimmal, vagy anyával sarat taposni otthon, mert újra vályogot taposott, csinált egy kemencét a nagyszobába, muszáj, jön a tél, mondta. Szerencsénk volt, hogy lett kemencénk, mert 1951 tele nagyon zord volt, sokszor hetekig nem jártam óvodába.

Képzeld el... című irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

George Hanmer: Elfáradtam (16)

Elfáradtam.

16 év nyugszik vállamon.

Ez sok-e, vagy kevés?

Ki tudja, ami jön, én vállalom.

Elfáradtam.

Hogy mibe? Azt csak én tudom.

Vagy tán én se?

Életem fáradtan vonszolom.

Elfáradtam.

S mivel koravén nem vagyok,

örökre most nyugszom-e?

Vagy tán később halok?

Elfáradtam.

Leélt éveim száma kevés.

De ezután tenni még fogok-e?

Vajh? Lesz-e annyi időm elég?

Elfáradtam.

Az embernek folyton búcsúzni kell.

Hogy kitől s miért?

Mindenkitől, mert a válásban nincs hitel.

Elfáradtam.

Sorsom nem irányíthatom.

Tán segítene rajtam?

Ha tudnám. De nem tudom.

Elfáradtam.

16 év nyugszik vállamon.

Ez sok-e, vagy kevés?

Ki tudja? Ami jön, én vállalom.

Budai István: Gyermekkorom

Kalászingató, dús tájak fölött
tündöklőn tiszta, de gyér örömök.

Császár József: Egy régi karácsony

Petróleumlámpa és gyertyafény,
itt a karácsony, itt az új remény.
Vibrál a gyertyaláng a karácsonyfán,
játszanak az árnyak a szoba falán.
(Gyermekkoromtól kísér ez a kép.)
A szobában volt még egy öreg szék,
azon ült egy néni, a jó nagymama,
mellette két kisszék és két unoka.
Egymáshoz bújtak, látták a csodát,
szobaasztalon a zöld fenyőfát.
Rajta aranydió, mosolygó alma
és szaloncukor, fénylő sztaniolba'.
Az ágain szalmafonatdíszek,
piros üveggömbök, szinte égtek.
Fénylő gyertyaláng tükröződött bennük,
a gyerekeknek ragyogott a szemük.
Csillog, szemük sarkában könnycsepp ül,
tétovázik kicsit, aztán legördül.
Végigfut arcukon, s ölükbe hull,
helyébe máris egy újabb tolul.
A szülők fényképe ott a fa alatt,
emléket őriz és ajándékokat.
Szomorúan víg, áldott ünnepem,
emlékeimben újra átélem.
Így telt az ünnep Bihardiószezen,
rég, ezerkilencszáznegyvenkilencben.

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
